

rokah. Crna konja stopata korakoma. Kočija vozi duhovščino.

Za kočijo vlečejo štirje krasni vranци mrtvaški voz. Prešerno stresajo visoko, črno perje na glavi. Voz je ves črn, le umetno izrezani kerubi, na katerih sloni umetna streha s bliščečim križem na vrhu, so pozlačeni. Vse strani voza so zakrite z venci, v katerih je povitih vse polno kamelij in vrtnic, dasi je prosinec —; skozi cvetje pa se blešči srebrna krsta z zlatim križem. Počasi vlečejo iskri vranци — — —

Za mrtvaškim vozom stopa od temena do petá črno opravljena dama; obraz je skrit za gostim, črnim pajčolanom, in nežna ročica v črnih rokavicah tišči belo ruto pred obraz. Naslonjena je na blestečega, mladega častnika, ki ima na rokavu črn, žalen trak in gleda nepremično pred-se. Za njima stopajo

črne dame in gospodje v visokih klobukih. Vse je zatopljeno v molk. Za gospodi gredó častniki, med njimi general v rudeče-progastih hlačah, strogega pogleda. Živo se pomenkujejo. Nato vidiš zopet dame, ki so ali v živahne pogovore vtopljene ali pa se ogledavajo po gledavcih. Pogovor se suče okoli obleke in šivilj, okrog plesnih venčkov in gledališča. Gospodje pa, ki še sledé, govoré o podraženju sladkorja, o licitacijah, o politiki in novih projektih — — državnih, deželnih in mestnih.

Vrsta pogrebcev je zelo dolga. Zadnji so berači in beračice, ki molijo glasno za dušo pokojnega, v nadeji, da se jim razdeli na pokopališču bogata miloščina.

„Koga peljajo?“ vpraša star gospod postrežčka na voglu.

„Dvornega svetnika N.“

Ob spominih . . .

Emeriki.

Zaprta cerkva je tiha,
in belí samostan zaprt,
večerna sapica le diha
čez mirni samostanski vrt.

Pozdrave neme mi prinaša,
pozdrave iz mladostnih let,
spomin se v duši mi oglašá —
spomin predrag, spomin presvet.

Nosíla v prsij ozki ječi
nekdaj sem tihi samostan,
nosíla v duši hrepeneči
ljubezen živo noč in dan . . .

A zdaj srce to hrepeneče
zaklepa vase celi svet —
in ni je več mladostne sreče,
in pokoj duše — mi je vzet . . .

Ljudmila.

Moja sreča.

Koprneče hrepenenje
je po duši moji plalo,
za nebeško, mlado srečo
v svet, v življenje me je gnalo.

Toda, svet, življenje tvoje
in pa svetna, mlada sreča,
to nasprotje, to nasprotje:
svet — in cvetna mlada sreča! . . .

Vendar si srcé jo našlo,
ki po nji si koprnelo:
srečo mlado, rajskozórno
poljublja si objelo . . .

Ne, kjer iščejo jo drugi,
sredi svetnega valovja —
v veri, v delu si jo našlo
in v ljubezni do domovja!

Leo Levič.